

Sygnatura akt I C 252/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 1 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: starszy protokolant Anna Płachetka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 r. w Obornikach

sprawy z powództwa Premio (...) P. J. sp. k

przeciwko Towarzystwo (...) SA

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 487,46 (czteryście osiemdziesiąt siedem 46/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 9 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- stosunkowo rozdziela koszty procesu obciążając nimi pozwaną w 11,45% a powoda w 88,55% pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

sędzia Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

Premio (...) P. J. sp. k. (od dnia 1-09-2021 r. (...) sp. z o.o.; dalej: powódka), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem wniosła pozew do Tutejszego Sądu przeciwko Towarzystwu (...) S.A. (dalej: pozwany), domagając się zasądzenia od pozwanego na swą rzecz kwoty 4 258, 76 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 9-12-2020 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15-07-2021 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Obornikach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8-11-2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki C. (...) o nr rej. (...) (dalej: pojazd) stanowiący własność L. R. (R.) (dalej: poszkodowany).

Poszkodowany upoważnił J. K. do podejmowania wszelkich czynności związanych z likwidacją szkody powstałych na skutek zdarzenia, w tym do dochodzenia odszkodowania z tytułu przedmiotowej kolizji.

J. K. skorzystał z usług powódki w zakresie przewozu uszkodzonego niejezdnego pojazdu z miejsca kolizji do swojego miejsca zamieszkania. Usługa obejmowała dojazd do miejsca kolizji (ul. (...), R.) z bazy powódki (ul. (...), (...)) na odległość 19 km, załadunek uszkodzonego pojazdu na lawetę, przewóz niejezdnego pojazdu lawetą do serwisu powódki na odległość 19 km (ul. (...), (...)) rozładunek uszkodzonego pojazdu z lawety w serwisie powódki. Powódka wystawiła z tego tytułu fakturę na kwotę 635,91 zł brutto. Powódka przyjęła ryczałt w wysokości 492 zł brutto za przejazd lawety z siedziby serwisu do miejsca kolizji, natomiast przejazd holownika z uszkodzonym pojazdem z miejsca kolizji do serwisu powódki rozliczyła w ten sposób, że 1 km przejazdu został rozliczony w ramach ryczałtu, a 18 km według stawki 6,50 zł netto za km (7,99 zł brutto za km).

J. K. zlecił ponadto powódce odpłatne przechowanie pojazdu na jej parkingu przez okres od dnia 10-11-2020 r. do dnia 16-12-2020 r., według stawki 25 zł netto za dobę (30,75 zł brutto za dobę), przy przyjęciu 33 dni parkowania (bez uwzględnienia technologicznego czasu naprawy w wymiarze 4 dni). Powódka wystawiła z tego tytułu fakturę na kwotę 1014,75 zł brutto.

Jednocześnie J. K. zlecił powódce przeprowadzenie pomiaru geometrii zawieszenia w związku ze szkodą oraz przewóz pojazdu z serwisu powódki przy ul. (...), (...) do serwisu (...) przy ul. (...) (gdzie przeprowadzono badanie geometrii zawieszenia) oraz przewóz pojazdu z powrotem do serwisu. Odległość między serwisem powódki a serwisem badającym geometrię zawieszenia wynosi 2,3 km. Powódka z tytułu transportu pojazdu na badanie geometrii zawieszenia wystawiła fakturę na kwotę 492 zł brutto, przyjmując ryczałt za transport pojazdu na badanie geometrii zawieszenia. W tej samej fakturze powódka rozliczyła samo badanie geometrii zawieszenia na kwotę 123,00 zł brutto.

Nadto J. K. w dniu 10-11-2020 r. najął auto zastępcze marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) od powódki przy umówionej stawce dziennej czynszu w kwocie 110 złotych netto (kwocie 135,30 zł brutto). Najem trwał 37 dni – od dnia 10-11-2020 r. do dnia 16-12-2020 r.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 10-11-2020 r. J. K., działając w imieniu i na rzecz poszkodowanego przełał na rzecz powódki wierzytelność przysługującą poszkodowanemu z tytułu odpowiedzialności pozwanego za szkodę poniesioną przez niego w wyniku uszkodzenia pojazdu na skutek kolizji w dniu 8-11-2020 r. Przelewana wierzytelność miała obejmować odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów przechowania pojazdu, odszkodowanie za uszkodzenia pojazdu oraz wszelkie inne koszty powstałe w wyniku przedmiotowej kolizji.

Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy tej kolizji uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, co do zasady.

Powódka zgłosiła szkodę do ubezpieczyciela.

J. K. wykorzystywał pojazd zastępczy do załatwiania bieżących spraw życia codziennego, prowadzenia własnej działalności gospodarczej oraz do dojazdów do pracy. W gospodarstwie domowym J. K., które prowadzi razem ze swoją dziewczyną, zamieszkując w R., oprócz pojazdu uszkodzonego znajdował się jeszcze jeden samochód. Uszkodzony pojazd przed kolizją był wykorzystywany wyłącznie przez J. K. a drugi pojazd znajdujący się w jego gospodarstwie domowym wyłącznie przez jego dziewczynę. J. K. dojeżdża do pracy do W., a jego dziewczyna dojeżdża do pracy w O..

W dniu 25-11-2020 r. powódka i pozwany zawarli ugodę w zakresie odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu wynikających z uszkodzeń powstałych na skutek kolizji z dnia 8-11-2020 r. na kwotę 5 900 zł.

W dniu 8-12-2020 r. pozwana poinformowała powódkę, że nie może wydać decyzji w zakresie odszkodowania, ponieważ nie dysponuje jeszcze wszystkimi dokumentami.

Pismem z dnia 5-02-2021 r. pozwany poinformował powódkę, że z tytułu szkody z dnia 8-11-2020 r. przyznano zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego i holowania pojazdu w kwocie 2 890 zł brutto. Pozwany uznał za zasadny okres

37 dni najmu przy stawce za dobę najmu 70 zł brutto. Pozwany uznał również za zasadne koszty zryczałtowanego powypadkowego holowania pojazdu w kwocie 300 zł, obejmujące: dojazd do miejsca zdarzenia, holowanie pojazdu, powrót holownika, załadunek pojazdu, rozładunek pojazdu. Kosztów holowania w pozostałym zakresie pozwany nie uwzględnił. Jednocześnie pozwany odmówił wypłaty odszkodowania w zakresie kosztów parkowania oraz kosztów holowania pojazdu na geometrię i kosztów samego pomiaru geometrii.

Powyższa kwota została wypłacona powodowi.

okoliczności bezsporne, a nadto dowody: zeznania świadków J. K., L. R., pełnomocnictwo udzielone przez L. R. J. K. z dnia 10-11-2020 r., oświadczenie J. K. – opis kolizji, upoważnienie udzielone powodce przez J. K., umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 10-11-2020 r., oświadczenie J. K. o konieczności najmu pojazdu zastępczego z dnia 10-11-2020 r., umowa przechowania pojazdu nr 3/10/11/20 z dnia 10-11-2020 r., oświadczenie J. K. o konieczności przechowania uszkodzonego pojazdu z dnia 10-11-2020 r., umowa przelewu wierzytelności z dnia 10-11-2020 r., faktura nr (...) z dnia 25-01-2021 r., faktura nr (...) z dnia 25-01-2021 r., faktura numer (...) z dnia 25-01-2021 r., informacja pozwanego z dnia 8-12-2020 r., porozumienie z dnia 25-11-2020 r., informacji pozwanego o wysokości odszkodowania z dnia 5-02-2021 r.,

Ubezpieczyciel nie zaoferował J. K. wynajęcia pojazdu zastępczego.

dowody: zeznania świadka J. K.

Przeciętna stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą uszkodzonemu pojazdowi na terenie P. i okolic wynosiła w roku 2020 – 67 zł netto.

Wysokość przeciętnych kosztów przechowania (parkowania) pojazdu na terenie P. i okolic wynosi 28 zł brutto za dobę.

Uzasadnione koszty holowania pojazdu nie powinny przekraczać stawki 5, 00 zł netto za km dowozu i powrotu holownika, przy czym stawka ta obejmuje za- i wyładunek samochodu.

Odpłatne przechowanie uszkodzonego pojazdu, biorąc pod uwagę zakres jego uszkodzeń, było nieuzasadnione.

dowód: pisemna opinia biegłego P. C. wraz z ustną opinią uzupełniającą

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony, dowodów z wyżej wskazanych dokumentów, zeznań świadków L. R. i J. K. oraz pisemnej i ustnej opinii biegłego z zakresu motoryzacji P. C..

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu ani też żadna ze stron nie znalazli podstaw by kwestionować ich moc dowodową.

Dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności: umowa najmu oraz faktury VAT nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W szczególności wystawienie takich faktur nie stanowi dowodu na to, że wskazane w tychże fakturach koszty były kosztami uzasadnionymi, wchodzącymi do szkody i objęte zakresem odpowiedzialności pozwanego.

Zeznaniom świadków Sąd dał wiarę w pełni. Zeznania te były logiczne, spójne, spontaniczne i szczerze, a nadto korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Opinia biegłego z zakresu motoryzacji mgr inż. P. C. była opinią jasną, spójną i rzetelną. Biegły udzielił odpowiedzi na wszystkie pytania objęte tezą dowodową. Biegły szczegółowo przedstawił w jaki sposób ustalił wysokość uzasadnionej stawki najmu pojazdu zastępczego, jak również wskazał, jak kształtują się uzasadnione koszty holowania pojazdu. Jednocześnie biegły w sposób jednoznaczny wskazał, że zakres uszkodzeń pojazdu nie uzasadniał odpłatnego

przechowania pojazdu na parkingu powódki. W szczególności w opinii ustnej biegły podał, że pojazd nie wymagał specjalnego zabezpieczenia i odpłatnego przechowania na parkingu.

Zarzuty strony powodowej do opinii okazały się nieuzasadnione. Powódka powoływała się przy tym na opinie biegłych w innych sprawach, jednakże w ocenie Sądu opinie te są nieprzydatne dla rozstrzygnięcia z uwagi na to, że odnoszą do innych stanów faktycznych. W ustnej biegły wskazał szczegółowo, że podmioty współpracujące z ubezpieczycielami świadczą ten sam rodzaj usług co podmioty nie prowadzące takiej współpracy, a zatem nie sposób uznać za uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego według wyższych stawek stosowane przez podmioty niewspółpracujące z ubezpieczycielami.

Mając na uwadze, że zarzuty do opinii nie zdołały jej podważyć postanowieniem z dnia 25-05-2022 r. Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Z tych samych przyczyn Sąd oddalił wniosek o zwrócenie się przez Sąd o dokumenty stanowiące umowy współpracy wypożyczalni samochodów z ubezpieczycielami, mając na uwadze, że biegły w sposób wyczerpujący uzasadnił dlaczego przyjął określoną stawkę najmu pojazdu zastępczego, a powódka nie zdołała podważyć prawidłowości opinii w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art.822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem. Za niebudzący w orzecznictwie należy uznać pogląd, iż normalnym następstwem zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej jest konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji. Przyjmować można, że obowiązek naprawy szkody obejmuje konieczność zwrotu `kosztów najmu samochodu zastępczego o podobnym standardzie, według stawek ustalonych na lokalnym rynku (por. orzeczenia SN: z dnia 17 listopada 2011 sygn. akt III CZP 5/11 za lex nr 1011468; z dnia 13 czerwca 2003 sygn. akt III CZP 32/03 za lex nr 78592; z dnia 8 września 2004 sygn. akt IV CK 672/03 za lex nr 146324).

Powyższe wprost przekłada się na niniejszą sprawę.

Nie budziło wątpliwości, że pozwany co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę majątkową spowodowaną opisaną w pozwie kolizją. Nadto, za bezsporną między stronami należy także uznać zasadę, iż koszt najmu samochodu zastępczego na czas trwania postępowania likwidacyjnego, a także koszty holowania pojazdu, jego podstawienia i odbioru mieszczą się w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Wynika to z faktu iż pozwany częściowo pokrył szkodę związaną z najmem samochodu zastępczego oraz kosztów podstawiania pojazdu zastępczego i kosztów holowania.

Wskazać należy, że przedmiotem sporu nie były koszty przeprowadzonego badania geometrii zawieszenia. Sporne były natomiast koszty holowania pojazdu do warsztatu, gdzie badanie geometrii miało zostać przeprowadzona. W ocenie Sądu koszty tego holowania, co do zasady wchodzi do szkody, gdyż poszkodowany jest uprawniony do dokonania badania w tym zakresie, a zatem może również domagać się kosztów transportu do miejsca przeprowadzenia tychże

badań. W ocenie Sądu jednakże przyjęta przez powódkę stawka za holowanie jest stawką nadmierną i nieuzasadnioną. Podkreślenia wymaga, że przejazd z i do miejsca diagnostyki ze stacji powódki obejmował trasę 4,6 km, a powódka oszacowała te koszty na kwotę 492 zł brutto. W ocenie Sądu zasadne są koszty według stawki wskazanej w opinii biegłego, tj. 6,15 zł brutto za km. W konsekwencji – w ocenie Sądu - powódce należy się odszkodowanie za holowanie pojazdu celem przeprowadzenia diagnostyki, ale tylko do kwoty 28, 29 zł (4,6 km x 6,15 zł).

W ocenie Sądu kosztami nieuzasadnionymi były poniesione koszty parkowania pojazdu w łącznej kwocie 1014, 75 zł. Sąd dzieląc w tym zakresie stanowisko biegłego stoi na stanowisku, iż w wypadku, gdy pojazd – pomimo, że nie był jezdny – był w takim stanie, że nie wymagał dalszego zabezpieczenia na parkingu powódki, to koszty odpłatnego parkingu są kosztami nieuzasadnionymi, nadmiernymi.

Sporna jest między stronami wysokość odszkodowania w zakresie kosztów holowania powypadkowego oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego jakie przysługuje (w wyniku cesji) powodowi w niniejszym przypadku.

Należy zauważyć, że kwestia wykazania wysokości szkody w wypadku najmu pojazdu zastępczego była przedmiotem rozważań w judykaturze i w doktrynie. W uchwale z dnia 17-11-2011 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 5/11 Sąd Najwyższy zaprezentował stanowisko (w pełni podzielane przez Sąd Rejonowy), że szkodą podlegającą naprawie w rozumieniu art. 361 i następnych k.c. mogą być jedynie – jeżeli oczywiście ich poniesienie pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z faktem wyrządzenia szkody – koszty najmu pojazdu zastępczego. Jednakowoż w grę wchodzić mogą koszty realnie poniesione (zapłacone z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego. Bez spełnienia tego warunku, roszczenie o zwrot takich kosztów poszkodowanemu nie przysługuje. Mówiąc obrazowo, roszczenie takie przysługuje poszkodowanemu dopiero ex post, czyli po faktycznym ich poniesieniu (zapłaceniu), co musi oczywiście udowodnić (wykazać), zgodnie z obowiązującymi regułami dowodowymi (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) (por. Odszkodowanie za niemożność korzystania z pojazdu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym (najem pojazdu zastępczego), red. naukowa Eugeniusz Kowalewski, Toruń 2014, s. 232).

Jednocześnie w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, podzielanym przez Sąd Rejonowy podkreśla się, iż: „Zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 KC pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13-03-2020 r., sygn. akt III CZP 63/19, publ. Monitor Prawniczy 2020 nr 7, str. 339)

W realiach niniejszej sprawy – w ocenie Sądu – powód wykazał, że poszkodowany faktycznie poniósł koszty najmu pojazdu zastępczego, jak i wykazał ich wysokość, przedkładając umowy najmu oraz faktury VAT.

W ocenie Sądu przytoczone wyżej orzeczenia znajdują w pełni zastosowanie również do poniesionych przez poszkodowanego kosztów holowania uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu.

Podkreślenia wymaga, że umowa cesji dołączona do pozwu zawierała wszystkie niezbędne elementy dla swej ważności o których mowa w przepisach art. 509 i następnym k.c. W szczególności umowy cesji określały stosunek prawny z którego wynikała cedowana wierzytelność odwołując się do konkretnej umowy (najmu pojazdu zastępczego oraz wszelkich kosztów związanych z jego obsługą) i świadczeń wprost z tejże umowy wynikających. W konsekwencji nie budziło żadnych wątpliwości Sądu jaka wierzytelność została przeniesiona przez poszkodowanego na rzecz powódki.

Sporna między stronami była wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego. Pozwany bowiem uznał za zasadny okres najmu 37 dni przy stawce w wysokości 70 zł brutto (2590 zł za cały okres najmu), natomiast powódka za uzasadniony uznała okres najmu 37 dni przy stawce w wysokości 135, 30 zł brutto (110 zł netto), a zatem kwotę 5 006, 10 zł za cały okres najmu.

Nadto między stronami pozostawały sporne: koszty holowania pojazdu (pозwany uznał koszty holowania do kwoty 300 zł, powódka zaś stała na stanowisku, iż koszty te wynosiły kwotę 635, 91 zł.)

Skoro strona powodowa wykazała faktyczne poniesienie kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów holowania oraz kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego co do wysokości oraz wykazała, że poniosła te koszty realnie, to w takiej sytuacji pozwany, chcąc skutecznie zakwestionować wysokości stawek winien wykazać, że wysokość stawek odbiega od stawek na rynku lokalnym i poniesienie tych kosztów w takiej wysokości nie było ekonomicznie uzasadnione.

W ocenie Sądu pozwany, wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zdołał wykazać, że stawka najmu pojazdu zastępczego była stawką ekonomicznie nieuzasadnioną. Sąd przyjął, że uzasadniona stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie uszkodzonemu pojazdowi wynosiła kwotę 67 zł netto (82, 41 zł brutto) za dobę. W konsekwencji Sąd przyjął, że uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego w realiach niniejszej sprawy wynosił 3049, 17 zł brutto, nie zaś kwotę 5006, 10 zł jak wskazywała powódka.

Jednocześnie pozwana wykazała, że ryczałtowa stawka za holowanie pojazdu w łącznej odległości 38 km zastosowana przez powódkę w kwocie 635, 91 zł była stawką ekonomicznie nieuzasadnioną. Sąd podziela bowiem wnioski wypływające z opinii biegłego, iż stawką ekonomicznie uzasadnioną jest stawka 6,15 zł brutto za km holowania. Koszt holowania na dystansie 38 km nie powinien zatem przekraczać kwoty 233, 70 zł. Skoro pozwana wypłaciła z tego tytułu powódce kwotę 300 zł, to dalej idące żądania powódki z tego tytułu należało uznać za bezzasadne.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że powódka wykazała wszystkie konieczne elementy dla wykazania zaistnienia szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości jedynie w zakresie w jakim roszczenia te obejmowały okres najmu pojazdu zastępczego przez 37 dni, przy stawce 82, 41 zł za dobę brutto w łącznej kwocie 3 049, 17 zł. Skoro zatem pozwany spełnił świadczenie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego do kwoty 2590 zł, to powództwo w tym zakresie mogło zostać uwzględnione jedynie do kwoty 459, 17 zł (3049, 17 zł – 2590 zł).

Nadto powódka wykazała również roszczenie co do zasady i co do wysokości w zakresie kosztów holowania pojazdu celem przeprowadzenia badań geometrii zawieszenia pojazdu jedynie do kwoty 28, 29 zł (holowanie na łącznym dystansie 4,6 km przy stawce 6, 15 zł za km brutto). Dalej idące roszczenia z tego tytułu okazały się bezzasadne.

Łącząc powyższe elementy należało przyjąć, że powódka wykazała istnienie szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości jedynie do kwoty 3 377, 46 zł (koszt najmu pojazdu zastępczego do kwoty 3049, 17 zł, niesporna kwota kosztów holowania powypadkowego w wysokości 300 zł, dalej idące roszczenia z tego tytułu okazały się bezzasadne, koszt holowania pojazdu na badanie geometrii zawieszenia w wysokości 28,29 zł, koszty parkowania w całości bezzasadne). Pozwany spełnił świadczenie do kwoty 2 890 zł. W konsekwencji za zasadną należało uznać kwotę odszkodowania w wysokości 487, 46 zł, która to kwota stanowiła różnicę między kwotą odszkodowania, wykazaną przez powódkę (3 377, 46 zł) a kwotą wypłaconego przez pozwanego odszkodowania (kwota 2 890 zł).

Powódka dochodził również odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należnego odszkodowania od dnia 9-12-2020 r. do dnia zapłaty. Żądanie okazało się uzasadnione w zakresie odsetek za opóźnienie od kwoty 487, 46 zł. Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Początkowa data od której należą się odsetki wynika z przepisu art. 817 § 1 k.c. zgodnie z którym ubezpieczyciel zobowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Termin ten upłynął z końcem dnia 8-12-2020 r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego należało uznać za uzasadnione, gdyż od tego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Połączenie powyższych elementów skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki kwoty 487, 46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 9-12-2020 r. do dnia zapłaty (pkt 1. wyroku).

W pozostałym zakresie powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu (pkt 2. wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając stosownie do wyniku sprawy. Mając na uwadze stanowiska stron i rozstrzygnięcie Sądu należało uznać że powódka „wygrała” niniejszy proces w 11, 45 %, a pozwany w 88, 55% (powódka dochodziła kwoty 4 258, 76 zł, a jej roszczenia zostały uwzględnione do kwoty 487,46 zł, czyli w 11, 45 %). Mając powyższe na uwadze Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu obciążając nimi pozwanego w 11, 45 %, a powódkę w 88, 55 %, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt 3. wyroku).

sędzia Tomasz Vogt-Kostecki